

L'euro feble i el talent

L'opinió publicada a Europa i més enllà, amb l'excepció dels països de l'òrbita alemanya, ha estat reclamant insistentment el programa de compra de deute tot just engegat pel Banc Central Europeu. Els objectius declarats pel BCE són reactivar l'economia i assolir una inflació propera al 2%. La posada en marxa del programa ha accentuat l'afebliment de l'euro davant del dòlar, que ja havia començat en acabar els Estats Units el seu propi programa d'estímuls. Malgrat que en els últims dies la tendència s'ha corregit, l'euro s'ha atansat ràpidament a la paritat amb el dòlar, i alguns analistes, com Goldman Sachs, preveuen que podria baixar fins als 80 cèntims de dòlar. Baixar per sota del dòlar no seria nou –ja va passar a principis de segle–, la novetat és que ara ho provocaria el BCE. Per tant, en la mesura que és una actuació deliberada de les nostres autoritats monetàries, és legítim analitzar-ne els avantatges i els inconvenients. L'ARA se n'ha ocupat no fa gaire en un reportatge temàtic que tendia a destacar els aspectes positius d'un euro feble: abundància de liquiditat, oportunitat per augmentar les exportacions, probable increment de turistes de fora de la zona euro, etc. No obstant, els inconvenients també hi són.

El primer inconvenient és un empobriment dels ciutadans de la zona euro, de tots nosaltres: des del seu nivell màxim, l'euro ha perdut un 28% de valor respecte del dòlar, i això vol dir que som un 28% més pobres respecte de la moneda global i també som més pobres respecte de les monedes de la majoria de països

avançats. No és només que ens surti més car viatjar fora de la zona euro (que també), sinó que comprar petroli també és més car, perquè es compra en dòlars. I encara sort que el preu del petroli és ara mateix inusualment baix. Si es torna a enfilar els preus mesos (com prediuen alguns analistes), ho notarem de valent: la inflació remuntarà encara que el BCE pari de comprar deute.

El segon inconvenient és que guanyar competitivitat devaluant la moneda desincentiva la innovació i l'excel·lència. Si una empresa és capaç de fabricar bons productes i consolidar bones marques, no necessita una moneda feble. A tall d'exemple, fins i tot quan l'euro s'atansava als 1,40 dòlars, Apple no va aprofitar-ho per vendre barat a Europa: de fet, si un ordinador d'aquesta marca valia 1.000 dòlars

JOSEP DOMINGO FERRER

DIRECTOR DE LA CÀTEDRA UNESCO DE PRIVADESA DE DADES, URV

Els sous que es paguen als EUA i al Regne Unit són ara més atractius per a un jove enginyer

als Estats Units, aquí el preu eren 1.000 euros i la gent el comprava! Igualment, amb un euro fort els cotxes de luxe alemanys es van continuar venent als mercats americà i xinès precisament perquè són un símbol d'estatus. Potser ara en vendran més unitats, però el valor total en dòlars dels cotxes venuts potser no serà gaire més alt. En general, si ets una empresa global que penses en dòlars, vendre més per acabar facturant el mateix té més aviat poca gràcia; i si ets una empresa menys global, la gran majoria de les teves vendes són dins de la zona euro i un euro flux t'ajuda poc (fins i tot et pot perjudicar si els costos energètics se't disparen). De fet, tot i ser el tercer exportador del món, Alemanya és qui més s'ha oposat a la compra de deute per part del BCE. Algú pot pensar que un euro feble frenarà les deslocalitzacions i potser farà

tornar la fabricació a l'eurozona. Això pot ser cert en alguns casos, però també ho és que la moneda d'alguns països emergents com ara el Brasil s'està depreciant encara més que l'euro, amb la qual cosa deslocalitzar-hi continua sent atractiu.

Relacionat amb l'inconvenient anterior hi ha el fet que un euro feble dificulta no només atreure talent de fora de l'eurozona sinó fins i tot retenir el talent que tenim. Si els sous que es paguen no només als Estats Units, sinó també al Regne Unit o a Suïssa, abans ja eren atractius per a un jove enginyer, ara cada cop ho són més. I això és molt greu per a societats envellides com les nostres, especialment si no hem cuidat gaire l'excel·lència en els nostres sistemes educatius. Necessitem com el pa que mengem importar talent per mantenir (o ja no diguem fer créixer) la nostra economia del coneixement. Alemanya n'és conscient i intenta facilitar la immigració qualificada. En canvi, l'estat espanyol no és gaire diligent en aquest tema (ho he pogut comprovar). Si Catalunya tingués un estat propi podria fer polítiques més convenientes.

En resum, l'actual afebliment de l'euro retorna a la sensació d'engabiament que causaven les devaluacions successives de la peseta. És veritat que la gàbia és ara més gran (l'eurozona), però també és cert que el món d'avui és molt més globalitzat, cosa que fa els barrots tan perceptibles com ho eren llavors. Seria bo que la futura República catalana fes sentir la seva veu al costat de la dels països partidaris de resoldre els problemes econòmics millorant la capacitat tecnològica, més que no pas jugant amb els tipus de canvi.

FRANCESC MELCION

CARTES I MISSATGES

L'accident aeri i els principis del periodisme

Penoses imatges a totes les cadenes de televisió, on tots els càmeres perseguien els familiars de les víctimes de l'accident aeri com si fossin delinqüents, fins al punt que havien de tapar-se la cara.

Trobo molt bé que la informació, avui en dia, arribi gairebé abans que el fet noticiable, però crec que aquesta ambició perd el sentit quan el fet de vendre els detalls més morboses d'una tragèdia trepitja el respecte pels afectats sense cap mirament.

Darrere de cada detall que aporta el periodisme sempre hi ha d'haver una finalitat informativa. Així doncs, veure com aquestes persones s'abracen o entren a una oficina d'atenció... què ens aporta?

I si és que ens aporta alguna cosa, ¿realment val la pena no respectar el seu dol només per poder omplir la imatge d'una notícia?

BERNAT FISAS SANARAU
LA PALMA DE CERVELLÓ

Els fruits del silenci

Discrepo de moltes persones que temen que el silenci actual suposi un refredament del procés català. Jo sento que la història d'aquest procés ja té alguns capítols escrits que ningú oblida. Són gestes que no han deixat indiferent cap polític. Al contrari, els han fet aixecar de la cadira i dir la seva opinió, tant si era favorable com si era contrària. Res no ha quedat igual, i el canvi ja es va esdevenint. Els primers resultats fiables els tindrem el 27 de setembre a la nit. Tant se val si ja haurien hagut de ser els del 9-N, lamentar-se'n no serveix de res. Som on som i juguem amb les cartes que tenim.

No tinguem por de l'expressió del poble. El silenci també expressa. Jo sento que per a mi ara és temps de pair. S'acosten les eleccions municipals i tornarem a votar. Estic gairebé segura que tornarem a parlar, a dialogar. Aquest 2015 el que més necessito són polítics amb amplitud de mires, que tinguin sentit històric i actuïn per millorar la vida de la gent. Hi ha molta feina a fer!

TERESA CANALS SABATÉ
MOLINS DE REI

Oportunitats lluny de casa

He estat un any i mig separada de la meua parella perquè va haver de marxar a treballar a Londres. Es va quedar sense feina ara fa just dos anys. És enginyer informàtic, i abans d'acabar la carrera ja tenia una experiència de dos anys treballant en una empresa. Doncs va ser una empresa anglesa la que el va contractar i va confiar en la seva experiència professional, tot i que encara li quedaven tres crèdits per finalitzar els seus estudis.

Si comparéssim els diners que val crear una empresa a Londres –i el temps que suposa–, quedaríem esgarriats de les facilitats que ofereixen en altres països.

Em va fer molta pena que marxés, però ha sigut una gran oportunitat per a ell, ja que ha adquirit molta experiència professional i domina completament l'anglès. Però el que realment em va molestar va ser que no fos una empresa d'aquí la que confiés en ell; va haver de marxar per obtenir un futur millor, fora de casa seva.

Fa quaranta anys els meus pares van venir a Catalunya des d'Andalusia pel mateix motiu, però el seu cas era diferent, no

tenien gairebé estudis. M'entristeix veure que la història es repeteix, veure que els joves han de marxar de casa seva per sobreviure o per buscar una feina digna d'acord amb els estudis que tenen.

D. VICTORIA LACALLE ESPINOSA
MANRESA

Una institució viva

El compliment del segon aniversari de l'elecció del papa Francesc ens permet contemplar els vents de canvi. Davant dels estereotips obstinats a presentar l'Església catòlica com una institució segrestada pel seu pes històric, per les lluites internes i per passions encobertes, Francesc desbarata els esquemes prefixats, els tòpics i les caricatures. Gràcies!

LLUIS ESQUENA ROMAGUERA
TORROELLA DE MONTGRÍ

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

